Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (izba odwołań)

z dnia 19 czerwca 2015 r.*

Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Bezstronność Sądu do spraw Służby Publicznej — Wniosek o wyłączenie sędziego — Przeniesienie z urzędu — Interes służby — Zasada zgodności między grupą zaszeregowania a stanowiskiem — Artykuł 7 ust. 1 regulaminu pracowniczego — Postępowanie dyscyplinarne — Prawo do obrony

W sprawie T-88/13 P

mającej za przedmiot odwołanie od wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) wyroku z dnia 5 grudnia 2012 r. Z/Trybunał Sprawiedliwości (F-88/09 i F-48/10, Zb.Orz.SP, EU:F:2012:171), zmierzające do uchylenia tego wyroku,

Z, zamieszkała w Luksemburgu (Luksemburg), reprezentowana przez adwokata F. Rollingera,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, reprezentowany przez A. Placca, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana w pierwszej instancji,

SĄD (izba ds. odwołań),

w składzie: M. Jaeger, prezes, H. Kanninen (sprawozdawca) i D. Gratsias, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujący

Wyrok [1]

1 W odwołaniu wniesionym na podstawie art. 9 załącznika I do statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej strona wnosząca odwołanie domaga się uchylenia wyroku wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) wyroku z dnia 5 grudnia 2013 r. Z/Trybunał Sprawiedliwości (F-88/09 i F-48/10, Zb.Orz.SP, EU:F:2012:171, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), którym sąd ten oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Trybunału Sprawiedliwości: z dnia 18 grudnia 2008 r. o przeniesieniu z urzędu oraz z dnia 10 lipca 2009 r. o nałożeniu kary w postaci pisemnego upomnienia.

* Język postępowania: francuski.

1 — Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

2 Okoliczności faktycznie leżące u podstaw sporu zostały przedstawione w pkt 23–66 zaskarżonego wyroku w następujący sposób:

„23 Strona skarżąca została zatrudniona w charakterze urzędnika na okres próbny ze skutkiem od dnia 1 września 2005 r. i od tego dnia do dnia 31 grudnia 2008 r. była przedzielona do jednego z wydziałów tłumaczeń dyrekcji generalnej »Tłumaczenia« Trybunału Sprawiedliwości jako prawnik lingwista. Jej powołanie nastąpiło w dniu 1 czerwca 2006 r.

24 W grudniu 2005 w tym samym wydziale tłumaczeń w charakterze członka personelu kontraktowego do zadań pomocniczych została zatrudniona pani X, która została przydzielona do tego samego zespołu co strona skarżąca. Pani X jest żoną pana W, mianowanego następnie asystentem sekretarza Trybunału Sprawiedliwości.

25 Stronie skarżącej powierzono weryfikacje niektórych tłumaczeń wykonywanych przez panią X. Twierdzi ona, ze wykonując to zadanie szybko zauważyła niską jakość tłumaczeń pani X, jak również nieprzestrzeganie przez nią wskazówek i terminów.

26 Strona skarżąca podnosi, że wielokrotnie zwracała ona uwagę kierownikowi wydziału, panu Y, na zarzucany pani X brak kompetencji; czynili to również niektórzy z jej współpracowników. Zdaniem strony skarżącej kierownik wydziału systematycznie ignorował krytyczne uwagi dotyczące pracy pani X, co zdaniem strony skarżącej wynikało z przyjacielskich relacji łączących go od dawna z panią X. Ponadto twierdzi ona, że jej sytuacja zawodowa wewnątrz wydziału uległa pogorszeniu po zwróceniu przez nią uwagi kierownikowi wydziału na nienależyte wykonywanie obowiązków przez panią X. Trybunał Sprawiedliwości nie zgadza się z taką wersją wydarzeń, w szczególności z istnieniem jakiegokolwiek faworyzowania pani X, jak również z brakiem działania ze strony przełożonych strony skarżącej.

27 W kwietniu 2006 r. miał miejsce incydent, który utwierdził stronę skarżącą w przekonaniu, że pani X jest w wydziale faworyzowana. Po stwierdzeniu przez stronę skarżącą, że tłumaczenie wykonane przez panią X jest niekompletne i zażądaniu jego uzupełnienia pani X zdała w sekretariacie nowy dokument ze wzmianką „praca zakończona", podczas gdy zgodnie z wewnętrznymi zasadami obowiązującymi w wydziale dokument powinien był powrócić do strony skarżącej w celu ponownej weryfikacji. Strona skarżąca poinformowała o tym incydencie pana Y, domagając się podjęcia zdecydowanych działań wobec pani X, ten jednak odmówił.

28 Strona skarżąca złożyła skargę na zachowanie kierownika wydziału, oceniane przez nią jako »niewłaściwe i wrogie«, dyrektorowi, któremu podlegał jej wydział.

29 Zdaniem Trybunału Sprawiedliwości na spotkaniu, które odbyło się w dniu 10 grudnia 2006 r., dyrektor wyjaśnił stronie skarżącej powody zatrudnienia pani X. Strona skarżąca twierdzi że dyrektor przyznał też podczas tego spotkania, że pani X miała kłopoty w relacjach z innymi pracownikami wydziału oraz że w przeszłości dwukrotnie nie zdała konkursu otwartego organizowanego przez Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO). Trybunał Sprawiedliwości kwestionuje prawdziwość słów przypisywanych przez stronę skarżącą byłemu dyrektorowi.

30 W dniu 14 maja 2007 r. strona skarżąca stwierdziła, że tłumaczenie wyroku Trybunału sporządzone przez panią X zawiera błędy. Poinformowała o tym kierownika wydziału, pana Y.

31 W dniu 25 maja 2007 r., w ramach postępowania w sprawie oceny za rok 2006, strona skarżąca spotkała się z dyrektorem generalnym DG »Tłumaczenia«, występującym w charakterze oceniającego w postępowaniu odwoławczym. Według strony skarżącej poinformowała go o swoich kłopotach wynikających z faworyzowania przez kierownika wydziału, pana Y, jednego

z pracowników jej zespołu, nie wskazując jednak imiennie pani X. Zdaniem strony skarżącej dyrektor generalny natychmiast wyraził oburzenie i zaproponował przeprowadzenie audytu wewnętrznego w celu ustalenia, czy kandydatura na stanowisko prawnika lingwisty osoby przez nią zakwestionowanej została potraktowana w sposób uprzywilejowany. Według strony skarżącej, gdy dyrektor generalny dowiedział się, że chodziło o panią X, żonę asystenta sekretarza Trybunału Sprawiedliwości, zasugerował jej zmianę dyrekcji generalnej. Trybunał Sprawiedliwości kwestionuje prawdziwość słów przypisywanych przez stronę skarżącą dyrektorowi generalnemu.

32 Strona skarżąca twierdzi, że poinformowała swoich przełożonych o faworyzowaniu pani X przez kierownika wydziału w mailu z dnia 23 listopada 2007 r., w notatce sporządzonej w związku z postępowaniem w sprawie oceny za rok 2007 oraz w mailu skierowanym między innymi do sekretarza Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 listopada 2008 r.

33 W tym czasie, w dniu 10 lipca 2008 r., kierownik wydziału, pan Y, podjął decyzję o przydzieleniu strony skarżącej do innego zespołu w ramach wydziału, motywując to jej konfliktowymi relacjami z szefem zespołu. Zdaniem strony skarżącej należy mieć wątpliwości co do prawdziwości tego powodu, ponieważ tenże szef zespołu po pierwsze miał być właśnie przeniesiony do Rady Unii Europejskiej, a po drugie, do chwili zasięgnięcia informacji u kierownika wydziału on sam nie znał przyczyn, dla których jego relacje ze stroną skarżącą miałyby być uważane za konfliktowe. Strona skarżąca nie złożyła jednak zażalenia na zmianę jej przydziału do zespołu.

34 Na początku września 2008 r. strona skarżąca zwróciła się do jednego z doradców w dziedzinie mobbingu, ustanowionych w [komunikacie sekretarza Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 listopada 2006 r. w sprawie poszanowania godności ludzkiej].

35 W listopadzie 2008 r. skarżącej zaproponowano elektroniczny, zamiast fizycznego, obieg dokumentów, nad którymi pracowała.

36 W dniu 9 grudnia 2008 r., uznawszy, że podnoszony przez nią mobbing ze strony kierownika wydziału doprowadził ja do kresu wytrzymałości, strona skarżąca wystosowała maila do wszystkich pracowników wydziału. Zgodnie z tym mailem, przedłożonym przez stronę skarżącą w wersji francuskiej:

»Moi Drodzy, mnie również jutro z Wami nie będzie i jest to świadoma decyzja, która wymaga jednak pewnego komentarza dla niewtajemniczonych, tak aby nikt nie czuł się ewentualnie urażony.

Otóż jak większość z Was zdążyła się zorientować, stosunek naczelnika wydziału do mnie stał się wyjątkowo wrogi, a momentami po prostu mało kulturalny, co jest określeniem wyjątkowo z mojej strony taktownym, od chwili gdy zwróciłam uwagę na to, że jego brak umiejętności rozdzielania relacji towarzyskich i służbowych miał bardzo negatywny wpływ na funkcjonowanie wydziału i warunki pracy rewizorów, którym przyszło mieć do czynienia służbowo z jego wieloletnią znajomą, która otrzymywała w naszym wydziale kontrakty pracownika tymczasowego przez prawie dwa lata.

Nie tylko ja byłam tą sytuacją zniesmaczona, ale najwyraźniej wyłącznie ja miałam odwagę powiedzieć bardzo wyraźnie, co o tym sądzę, a mianowicie, że był to wyraz braku szacunku dla pozostałych osób zatrudnionych w wydziale, ponieważ preferencyjne traktowanie osobistych znajomych odbywało się niestety kosztem pracy innych, i to tych, którzy trafili tu w wyniku konkursu EPSO lub na podstawie własnej wiedzy i umiejętności, nie mając w Trybunale powiązań towarzyskich, rodzinnych i innych.

Nie muszę dodawać, że odwet był i nadal jest brutalny, co ma przełożenie na moje warunki pracy. Uważam jednak, że takie wartości jak uczciwość, przyzwoitość i godność są o wiele ważniejsze niż np. 0,5 pkt promocyjnego. Żadne zajmowane stanowisko nie upoważnia nikogo do niewłaściwego czy

aroganckiego traktowania innych, tym bardziej z pobudek czysto osobistych, które każdy z Was, kto znał sytuację, jaka miała miejsce w naszym Wydziale od grudnia 2005 do czerwca 2007, może ocenić samodzielnie.

Dla tych, którzy mi powtarzali, że na układy nie ma rady i że nic się tu nie zmieni, pozytywna wiadomość jest taka, że owszem, wiele już się zmieniło, a jeszcze więcej zmieni się wkrótce. Najlepszym dowodem na to jest fakt, że obecnie trafiają do pracy w wydziale osoby z listy konkursu EPSO lub takie, które nie budzą najmniejszych wątpliwości co do tego, że są zatrudnione na podstawie tego, co sobą reprezentują, a nie np. na podstawie tego, kogo znają i od jak dawna.

Tym, którym nic nie jest w stanie popsuć apetytu, życzę smacznego.

[…]

P.S. Bardzo dziękuję tym wszystkim z Was, którzy głosowali na mnie w wyborach do [komitetu pracowniczego] (a prawie 350 głosów to bardzo dobry wynik) oraz za maile i inne wyrazy wsparcia, które otrzymałam. To jest jednak budujące doświadczenie, że tak liczna grupa osób również uważa, iż wiele nie tylko w Wydziale, lecz również w [i]nstytucji powinno się zmienić. Obecnie szanse na to będą zdecydowanie większe niż poprzednio«.

37 Mailem z tego samego dnia zaadresowanym do nowego dyrektora, któremu podlegał jej wydział, strona skarżąca wystąpiła o spotkanie w przedmiocie mobbingu, którego mała być ofiarą.

38 W dniu 10 grudnia 2008 r. strona skarżąca wysłała kolejnego maila […] do kierownika wydziału, pana Y, przedłożonego przez stronę skarżącą w tłumaczeniu na język francuski:

»Dzień dobry,

Pana przełożeni doskonale znają sprawę od bardzo dawna i to [dyrektor generalny] był zdania, że kwestią umów udzielanych Pana znajomej powinien zająć się audyt wewnętrzny Trybunału. Obecnie trwają wyjaśnienia, dlaczego tak się w odpowiednim czasie nie stało i kto za to zaniedbanie jest odpowiedzialny.

Kierowanie gróźb pod moim adresem nie zmienia faktów, a [nowy dyrektor, któremu podlega wydział] już wcześniej zdecydował się poświęcić odpowiednią ilość czasu na spotkanie w sprawie Pana nieodpowiedniego zachowania w ramach pełnionej funkcji, ponieważ poprzedni dyrektor […] problem ten ignorował przez bardzo długi czas i najwyraźniej obecnie się to zmieni«.

1. Decyzja o przeniesieniu z urzędu z dnia 18 grudnia 2008 r.

39 Pierwszą konsekwencją wysłania dwóch maili z dni 9 i 10 grudnia 2008 r. do wszystkich pracowników wydziału, w którym zatrudniona była strona skarżąca, była wydanie przez sekretarza Trybunału, jako organu powołującego [zwanego dalej »organem powołującym«] decyzji z dnia 18 grudnia 2008 r. o przeniesieniu strony skarżącej wraz z etatem; na podstawie art. 7 ust. 1 regulaminu pracowniczego [urzędników Unii Europejskiej] została ona przeniesiona wraz z etatem do dyrekcji biblioteki ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2009 r. […]. W piśmie, przy którym doręczono decyzję, dyrektor generalny Trybunału Sprawiedliwości do spraw pracowniczych i finansowych wskazał, że decyzja ta »jest uzasadniona koniecznością zapewnienia prawidłowego funkcjonowania [Pani] wydziału […], które jest zagrożone wskutek maili zawierających poważne oskarżenia skierowane przeciwko przełożonym, które to maile wysłała Pani do wszystkich współpracowników z wydziału w dniach 9 i 10 grudnia 2008 r.«.

40 W dniu 2 kwietnia strona skarżąca złożyła zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego [urzędników Unii Europejskiej], w którym domagała się stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 18 grudnia 2008 r. oraz zadośćuczynienia w kwocie 30 000 EUR. […]

42 Decyzją z dnia 30 czerwca 2009 r., doręczona w dniu 13 lipca 2009 r., komitet rozpoznający zażalenia oddalił zażalenie z dnia 2 kwietnia 2009 r.

2. Decyzja o wymierzeniu kary dyscyplinarnej z dnia 10 lipca 2009 r.

43 Drugą konsekwencją wysłania maili z dni 9 i 10 grudnia 2008 r. było wysłanie przez DG »Tłumaczenia« do sekretarza Trybunału Sprawiedliwości jako organu powołującego pisma, w którym DG »Tłumaczenia« domagała się wszczęcia wobec strony skarżącej postępowania dyscyplinarnego (zwanego dalej »notatką służbową«) […].

44 Pismem z dnia 12 stycznia 2009 r. sekretarz Trybunału Sprawiedliwości przekazał stronie skarżącej notatkę służbową wraz z tłumaczeniem na język francuski dwóch maili z dni 9 i 10 grudnia 2008 r. oraz, na podstawie art. 3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego [urzędników Unii Europejskiej], wezwał ją w celu wysłuchania. Wysłuchanie miało miejsce w dniu 28 stycznia 2009 r. w obecności dyrektora ds. zasobów ludzkich i zarządzania personelem z DG »Sprawy pracownicze i finansowe« Trybunału Sprawiedliwości, któremu powierzono sporządzenie protokołu. Podczas wysłuchania strona skarżąca złożyła wniosek o umożliwienie jej złożenia na piśmie uwag dodatkowych do pierwszych uwag, które miałaby zredagować po sporządzeniu protokołu.

45 W dniu 3 lutego 2009 r. stronie skarżącej przekazano projekt protokołu z wysłuchania z dnia 28 stycznia 2009 r. a w dniu 9 lutego przedstawiła ona organowi powołującemu pierwsze uwagi w przedmiocie tego projektu.

46 W dniu 27 lutego 2009 r. strona skarżąca złożyła dodatkowe uwagi, w których podniosła, że wszczęte wobec niej postępowanie jest niezgodne z prawem.

47 W dniu 12 marca 2009 r. strona skarżąca otrzymała do podpisu ostateczną wersję protokołu z wysłuchania. Odesłała ona ten dokument niepodpisany, podnosząc, że nie odzwierciedlał on wszystkich zgłoszonych przez nią uwag.

48 Pismem z dnia 1 kwietnia 2009 r. sekretarz Trybunału Sprawiedliwości poinformował stronę skarżącą, że ze względu na zawiniony charakter przesłania maili z dni 9 i 10 grudnia 2008 r. zdecydował o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego przewidzianego w art. 11 załącznika IX do regulaminu pracowniczego [urzędników Unii Europejskiej] »w celu nałożenia kary pisemnego upomnienia lub nagany bez zasięgania opinii komisji dyscyplinarnej«. Ponadto wskazał on, że przed zajęciem stanowiska co do zakwalifikowania zachowania strony skarżącej oraz ewentualnego jej ukarania zostanie przeprowadzone drugie wysłuchanie na podstawie rzeczonego art. 11.

49 Drugie wysłuchanie strony skarżącej przez sekretarza Trybunału Sprawiedliwości odbyło się w dniu 8 maja 2009 r. […]. […]

54 [W] dniu 10 lipca 2009 r. sekretarz Trybunału Sprawiedliwości jako organ powołujący podjął decyzję o nałożeniu na stronę skarżącą kary pisemnego upomnienia, którą uzasadnił w ten sposób, że »poprzez przesłanie do wszystkich pracowników [swojego wydziału] maili z dni 9 i 10 grudnia 2008 r. uchybiła powadze swego stanowiska, naruszając w ten sposób art. 12 regulaminu pracowniczego [urzędników Unii Europejskiej]« (zwanej dalej »karą z dnia 10 lipca 2009 r.«). […]

59 Pismem z dnia 10 listopada 2009 r. strona skarżąca złożyła na karę z dnia 10 lipca 2009 r. zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego [urzędników Unii Europejskiej] […]. […]

61 Pismem z dnia 22 stycznia 2010 r. […] strona skarżąca została wezwana przed komitet rozpoznający zażalenia w celu wysłuchania, wyznaczonego na dzień 9 lutego 2009 r. […]

65 W piśmie do [komitetu rozpoznającego zażalenia] z dnia 19 lutego 2010 r. strona skarżąca [wskazała], że jej zdaniem komitet rozpoznający zażalenia nie ma kompetencji do wydania decyzji w przedmiocie zażalenia.

66 Decyzją z dnia 10 marca 2010 r., doręczoną dnia 15 marca 2010 r., komitet rozpoznający zażalenia oddalił zażalenie na karę z dnia 10 lipca 2009 r.”.

Postępowanie w pierwszej instancji […]

5 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu do spraw Służby Publicznej w dniu 22 czerwca 2010 r. strona skarżąca wniosła skargę, która została zarejestrowana pod sygnaturą F-48/10 (zwana dalej „skargą F-48/10”) i miała na celu uzyskanie, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji organu powołującego z dnia 10 lipca 2009 o wymierzeniu jej kary w postaci upomnienia na piśmie (zwanej dalej „karą z dnia 10 lipca 2009 r.”) oraz w razie potrzeby decyzji o oddaleniu zażalenia na tę karę oraz, po drugie, zasądzenia od Trybunału Sprawiedliwości zadośćuczynienia za krzywdę w wysokości 50 000 EUR.

6 W odpowiedzi na skargę Trybunał Sprawiedliwości wnosił w szczególności o oddalenie skargi F-48/10.

[…]

11 W chwili otwarcia rozprawy w dniu 25 stycznia 2012 r. strona skarżąca złożyła wyraźny wniosek o wyłączenie sędziego sprawozdawcy, który już po dniu, z którego pochodziło pismo wymienione w pkt 7 powyżej, został prezesem Sądu do spraw Służby Publicznej oraz prezesem trzeciej izby, to jest składu orzekającego, któremu przydzielone zostały rozpatrywane sprawy, a to z powodu pozoru braku uczciwości, bezstronności i niezawisłości. Wniosek ten, oprócz twierdzeń dotyczących stronniczości sędziego sprawozdawcy wywodzonych z faktu, że jako prezes Sądu do spraw Służby Publicznej utrzymał istnienie komitetu rozpoznającego zażalenia przy Sądzie do spraw Służby Publicznej, zawierał też twierdzenie, że „to samo dotyczy członków [tego Sądu], którzy zgodzili się zostać członkami rzeczonego komitetu, co obiektywnie ma negatywny wpływ na ich bezstronność”.

12 W następstwie wniosku o wyłączenie zgłoszonego przez stronę skarżącą na początku rozprawy Sąd zawiesił postępowanie.

13 Pismem z dnia 6 lutego 2012 r. sekretariat Sądu do spraw Służby Publicznej przesłał wniosek o wyłączenie Trybunałowi Sprawiedliwości w celu ewentualnego wypowiedzenia się w tym przedmiocie; w piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu do spraw Służby Publicznej w dniu 17 lutego 2012 r. Trybunał Sprawiedliwości wskazał, że nie ma on uwag i zdaje się na rozwagę Sądu. Postanowieniem z uzasadnieniem z dnia 29 marca 2012 r. prezes drugiej izby Sądu do spraw Służby Publicznej oddalił wniosek o wyłączenie zarówno sędziego sprawozdawcy, jak i obu sędziów zasiadających w komitecie rozpoznającym zażalenia przy Sądzie do spraw Służby Publicznej.

14 Pismem z dnia 4 kwietnia 2012 r. sekretariat wezwał strony na nową rozprawę, która odbyła się w dniu 10 maja 2012 r.

15 W dniu 5 grudnia 2012 r. Sąd do spraw Służby Publicznej wydał zaskarżony wyrok.

[…]

Zaskarżony wyrok […]

W przedmiocie skargi F-48/10

28 Na poparcie swoich żądań stwierdzenia nieważności strona skarżąca podniosła sześć zarzutów, z których pierwszy dotyczył braku kompetencji komitetu rozpoznającego zażalenia i niezgodności z prawem art. 4 decyzji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 4 maja 2004 r. o wykonywaniu uprawnień, które Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej powierza organowi powołującemu oraz uprawnień, które Warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej powierzają organowi upoważnionemu do zawierania umów (zwanej dalej „decyzją z dnia 4 maja 2004 r."), drugi – niezgodności z prawem postępowania dyscyplinarnego ze względu na naruszenie prawa do obrony i zasady kontradyktoryjności, a także art. 1–3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego, trzeci – naruszenia art. 12 regulaminu pracowniczego i art. 10 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) oraz oczywistego błędu w ocenie, czwarty – istnienia konfliktu interesów po stronie organu powołującego, naruszenia art. 2 i 10 statutu Trybunału Sprawiedliwości, art. 11a regulaminu pracowniczego, art. 8 europejskiego Kodeksu dobrej praktyki administracyjnej, art. 41 Karty praw podstawowych, a także zasad ogólnych obiektywizmu, bezstronności i niezawisłości, piąty – naruszenia prawa do obrony i równości broni, szósty natomiast – nadużycia władzy, a także naruszenia obowiązku staranności i dobrej administracji.

29 Zaskarżonym wyrokiem Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił wszystkie te zarzuty.

[…]

Postępowanie przed Sądem i żądania stron

32 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 lutego 2013 r. strona wnosząca odwołanie wniosła niniejsze odwołanie.

33 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 lutego 2013 r. strona wnosząca odwołanie wniosła o utajnienie jej tożsamości. Wniosek ten został uwzględniony przez prezesa izby odwołań postanowieniem z dnia 6 marca 2013 r.

34 W dniu 19 września 2013 r. Trybunał Sprawiedliwości złożył odpowiedź na odwołanie. Pisemny etap postępowania został zakończony w dniu 2 grudnia 2013 r.

35 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (izba odwołań) stwierdził, że w terminie miesiąca od dnia powiadomienia strony o zakończeniu procedury pisemnej nie wpłynął żaden wniosek o wyznaczenie rozprawy i na podstawie art. 146 regulaminu postanowił orzec w przedmiocie odwołania bez przeprowadzenia części ustnej postępowania.

36 Strona wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— uwzględnienie jej żądań zgłoszonych w pierwszej instancji w sprawach F-88/09 i F-48/10;

— obciążenie Trybunału Sprawiedliwości kosztami postępowania poniesionymi zarówno w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

37 Trybunał Sprawiedliwości wnosi do Sądu o::

— oddalenie odwołania;

— obciążenie strony wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

38 Na poparcie odwołania, strona wnosząca je podnosi jedenaście zarzutów. Zarzut pierwszy dotyczy braku bezstronności trzeciej izby Sądu do spraw Służby Publicznej. Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego, gdyż kontrola przez Sąd do spraw Służby Publicznej przestrzegania przesłanki interesu służby z art. 7 ust. regulaminu pracowniczego jest jej zdaniem ograniczona. Zarzut trzeci dotyczy braku właściwości prezesa drugiej izby do rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego z dnia 25 stycznia 2012 r. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa do rzetelnego procesu z uwagi na brak w regulaminie postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej uregulowania dotyczącego możliwości odwołania się od postanowienia o nieuwzględnieniu wniosku o wyłączenie sędziego. Zarzut piąty dotyczy, po pierwsze, naruszenia obowiązku wykazania materialnej prawdziwości uzasadnień organu powołującego będących u podstaw decyzji o przeniesieniu z urzędu i kary z dnia 10 lipca 2009 r. oraz, po drugie, przeinaczenia faktów. Zarzut szósty dotyczy naruszenia prawa poprzez nieprawidłowe uznanie przez Sąd do spraw Służby Publicznej, że decyzja o przeniesieniu z urzędu została przyjęta wyłącznie w interesie służby w rozumieniu art. 7 ust. 1 regulaminu pracowniczego. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej poprzez uznanie, że organ powołujący przestrzegał zasady zgodności między grupą zaszeregowania a stanowiskiem. Zarzut ósmy dotyczy naruszenia prawa do obrony i prawa do bycia wysłuchanym. Zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia prawa polegającego na błędnym uznaniu przez Sąd do spraw Służby Publicznej za niedopuszczalne żądania zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z udostępnienia ogółowi personelu decyzji o przeniesieniu z urzędu. Zarzut dziesiąty dotyczy, po pierwsze, naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej poprzez uznanie, iż komitet rozpoznający zażalenia, który oddalił zażalenie na karę z dnia 10 lipca 2009 r. miał kompetencję do wydania decyzji oraz, po drugie, niewydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu dotyczącego niezgodności z prawem art. 4 decyzji z dnia 4 maja 2004 r. Zarzut jedenasty dotyczy, po pierwsze, naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej poprzez orzeczenie, że organ powołujący przestrzegał art. 1–3 załącznika IX regulaminu pracowniczego oraz, po drugie, naruszenia prawa do obrony oraz zasady kontradyktoryjności.

[…]

W przedmiocie zarzutów dotyczących skargi F-48/10

W przedmiocie zarzutu dziesiątego, dotyczącego, po pierwsze, naruszenia prawa przez Sąd do spraw Służby Publicznej poprzez uznanie, iż komitet rozpoznający zażalenia, który oddalił zażalenie na karę z dnia 10 lipca 2009 r. miał kompetencję do wydania decyzji oraz, po drugie, niewydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu dotyczącego niezgodności z prawem art. 4 decyzji z dnia 4 maja 2004 r.

138 Strona wnosząca odwołanie kwestionuje pkt 226–228 zaskarżonego wyroku, w których Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił jako nieistotny dla sprawy zarzut dotyczący braku kompetencji komitetu rozpoznającego zażalenia z tego powodu, że skoro decyzja o oddaleniu zażalenia na karę z dnia 10 lipca 2009 r. jest aktem potwierdzającym i niezawierającym samodzielnej treści, stwierdzenie jej nieważności nie może wpływać na zgodność z prawem kary z dnia 10 lipca 2009 r. Zdaniem strony wnoszącej odwołanie to rozumowanie Sądu do spraw Służby Publicznej nie może opierać się na istnieniu decyzji oddalającej zażalenie wydanej przez organ nie posiadający kompetencji.

139 Trybunał Sprawiedliwości nie zgadza się z argumentacją strony wnoszącej odwołanie.

140 W postępowaniu w pierwszej instancji strona wnosząca odwołanie wnosiła o stwierdzenie nieważności kary z dnia 10 lipca 2009 r. oraz, w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie na karę z dnia 10 lipca 2009 r. (zaskarżony wyrok, pkt 69).

141 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem każda wyraźna lub dorozumiana decyzja oddalająca zażalenie, jeśli nie jest obwarowana warunkiem, utrzymuje jedynie w mocy akt lub potwierdza zasadność powstrzymania się od działania, na które zostało wniesione zażalenie i nie stanowi, rozpatrywana odrębnie, aktu podlegającego zaskarżeniu. Zatem żądania skierowane przeciwko takiej decyzji nieposiadającej treści samodzielnej w stosunku do pierwotnej decyzji należy uważać za skierowanie przeciwko pierwotnemu aktowi (postanowienie z dnia 16 czerwca 1988 r. Progoulis/Komisja, 371/87, Rec, EU:C:1988:317, pkt 17 i wyrok z dnia 2 marca 2004 r., Di Marzio/ Komisja, T-14/03, RecFP, EU:T:2004:59, pkt 54). Decyzja oddalająca zażalenie, jeżeli nie obejmuje ponownego badania sytuacji składającego zażalenie w świetle nowych okoliczności prawnych lub faktycznych, jest aktem potwierdzającym, nieposiadającym własnej treści [wyroki z dnia 21 września 2011 r., Adjemian i in./Komisja, T-325/09 P, Zb.Orz., EU:T:2011:506, pkt 32, i z dnia 21 maja 2014 r., Mocová/Komisja, T-347/12 P, Zb.Orz. (Fragmenty), EU:T:2014:268, pkt 34].

142 Na podstawie orzecznictwa przytoczonego w pkt 141 powyżej, Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdził w pkt 227 zaskarżonego wyroku, że administracja nie przeprowadziła ponownego badania sytuacji strony skarżącej w świetle nowych okoliczności prawnych lub faktycznych, a zatem decyzje oddalająca zażalenie należy uważać za decyzję wyłącznie potwierdzająca karę z dnia 10 lipca 2009 r. Stąd wniosek, że stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie nie może wpłynąć na zgodność z prawem kary z dnia 10 lipca 2009 r., a zatem zarzut dotyczący braku kompetencji komitetu rozpoznającego zażalenia, zmierzający do stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej zażalenie powinien zostać oddalony jako nieistotny dla sprawy.

143 Należy jednak wskazać, że poprzez zarzut dotyczący braku kompetencji komitetu rozpoznającego zażalenia, podniesiony przez stronę skarżącą w pierwszej instancji, podważała ona skład rzeczonego komitetu, który oddalił jej zażalenie na karę z dnia 10 lipca 2009 r. Zarzut ten wiązał się więc z kwestią, czy zażalenie strony skarżące zostało zbadane w ramach zgodnego z prawem postępowania, które mogło prowadzić do wydania decyzji innej niż decyzja o wymierzeniu kary z dnia 10 lipca 2009 r. Strona skarżąca miała więc rzeczywisty i odrębny interes w żądaniu stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej zażalenie, a nie tyko stwierdzenia nieważności kary z dnia 10 lipca 2009 r.

144 Gdyby bowiem stosować orzecznictwo przytoczone w pkt 141 powyżej, nie zważając na fakt, że analizowany zarzut dotyczy samego postępowania administracyjnego dotyczącego zażalenia, a nie pierwotnego aktu będącego przedmiotem odwołania, wyłączona zostałaby jakakolwiek możliwość zakwestionowania w odniesieniu do postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, powodując utratę przez składającego zażalenie możliwości skorzystania z procedury mającej na celu umożliwienie i wspieranie polubownego rozstrzygania sporów powstałych między urzędnikiem a administracją oraz zobowiązanie organu zatrudniającego urzędnika do ponownego rozpatrzenia decyzji w świetle jego ewentualnych uwag (zob. podobnie wyrok Mocová/Komisja, pkt 141 powyżej, EU:T:2014:268, pkt 38).

145 Należy zatem uznać za niezasadny argument Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym strona wnosząca odwołanie nie miała interesu w domaganiu się stwierdzenia nieważności decyzji oddalającej zażalenie po wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności aktu pierwotnego, jako że nawet gdyby postępowanie w sprawie zażalenia okazało się niezgodne z prawem, zbędne byłoby wydawanie przez administrację nowej decyzji w przedmiocie zażalenia, skoro strona wnosząca odwołanie zwróciła się już do sądu o stwierdzenie nieważności aktu pierwotnego. Wbrew twierdzeniom Trybunału Sprawiedliwości interes osoby składającej zażalenie w tym, by postępowanie w sprawie zażalenia było prowadzone zgodnie z prawem, a zatem i w tym, by w razie niezgodności stwierdzona została nieważność decyzji oddalającej zażalenie, powinien być oceniany w sposób autonomiczny, a nie

w związku z ewentualnie wniesioną skargą na akt pierwotny będący przedmiotem zażalenia. Gdyby było inaczej, w przypadku wniesienia do sądu skargi przeciwko aktowi pierwotnemu, na który złożone zostało zażalenie, zainteresowany nigdy nie mógłby podnieść nieprawidłowości postępowania w sprawie zażalenia, pozbawiających go tymczasem możliwości skorzystania ze zgodnego z prawem, poprzedzającego wniesienie skargi zbadania decyzji administracyjnej.

146 Wynika stąd, że w świetle przedmiotu rozpatrywanego zarzutu, który wiąże się z postępowaniem w sprawie zażalenia, strona wnosząca odwołanie powinna mieć możliwość spowodowania, by sąd Unii skontrolował zgodność z prawem decyzji oddalającej zażalenie, a nie tylko decyzji o wymierzeniu kary z dnia 10 lipca 2009 r.

147 Należy zatem stwierdzić, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo, oddalając zarzut dotyczący braku kompetencji komitetu rozpoznającego zażalenia jako nieistotny dla sprawy.

148 W konsekwencji zarzut dziesiąty należy uwzględnić.

[…]

162 W świetle całości poprzedzających rozważań należy w części uwzględnić odwołanie i uchylić zaskarżony wyrok w zakresie w jakim jest obarczony naruszeniem prawa stwierdzonym w pkt 140–147 powyżej.

W przedmiocie skargi wniesionej w pierwszej instancji

163 Zgodnie z art. 13 ust. 1 załącznika I do statutu Trybunału, jeśli odwołanie jest zasadne, Sąd uchyla orzeczenie Sądu do spraw Służby Publicznej i sam wydaje orzeczenie w sprawie. Jeżeli jednak stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia przez Sąd, kieruje on sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej.

164 W niniejszej sprawie posiada informacje konieczne do rozpoznania skargi wniesionej w pierwszej instancji.

165 Z uwagi na fakt, że odwołanie zostało uwzględnione jedynie częściowo oraz że zaskarżony wyrok został uchylony jedynie w zakresie w jakim jest obarczony naruszeniem prawa wskazanym w pkt 140–147 powyżej, należy stwierdzić, że w pozostałym zakresie, wolnym od rzeczonego naruszenia, ocena Sądu do spraw Służby Publicznej stała się prawomocna. Do Sądu należy więc zbadanie jedynie podniesionego przez stronę wnoszącą odwołanie w sprawie F-48/10 zarzutu dotyczącego braku kompetencji komitetu rozpoznającego zażalenia oraz niezgodności z prawem art. 4 decyzji z dnia 4 maja 2004 r.

166 Przed Sądem do spraw Służby Publicznej strona skarżąca twierdziła, że komitet rozpoznający zażalenia, rozpoznający jej zażalenie na karę z dnia 10 lipca 2009 r., złożony z sędziego Trybunału Sprawiedliwości i dwóch rzeczników generalnych, został utworzony w sposób niezgodny z prawem. W tej kwestii podniosła po pierwsze, że art. 4 statutu Trybunału Sprawiedliwości stanowi, że „sędziowie nie mogą sprawować żadnych funkcji politycznych ani administracyjnych”. Po drugie powołała się na art. 12 statutu Trybunału, z którego wynika, że urzędnicy i inni pracownicy przydzieleni Trybunałowi są „odpowiedzialni przed sekretarzem, który podlega prezesowi”, a zatem jedynie sekretarz i prezes mogą wykonywać czynności jako organ powołujący. Po trzecie utrzymywała ona, że art. 4 decyzji z dnia 4 maja 2004 r., który stanowi, że „komitet rozpoznający zażalenia wykonuje uprawnienia powierzone regulaminem pracowniczym [organowi powołującemu]” w odniesieniu do decyzji w przedmiocie zażaleń, jest sprzeczny z art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego, przewidującego, że każda instytucja ustala, kto w jej ramach wykonuje uprawnienia

przyznane przez regulamin pracowniczy organowi powołującemu, w związku z art. 4 i 12 statutu Trybunału. Ponadto twierdziła ona, że statut Trybunału nie pozwala ani sekretarzowi, ani prezesowi Trybunału Sprawiedliwości na delegowanie powierzonych im uprawnień organu powołującego.

167 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że strona skarżąca ogranicza się do przypomnienia treści art. 4 akapit pierwszy statutu Trybunału, zgodnie z którym „[s]ędziowie nie mogą sprawować żadnych funkcji politycznych ani administracyjnych" oraz twierdzenia, że z wyjątkiem prezesa Trybunału pozostali sędziowie i rzecznicy generalni nie mogą wykonywać żadnych zadań administracyjnych, między innymi występować w charakterze organu powołującego w ramach komitetu rozpoznającego zażalenia. Twierdzenie to nie zostało poparte żadną argumentacją prawną. Tymczasem, jak podnosił przed Sądem do spraw Służby Publicznej Trybunał Sprawiedliwości, przepis ten ma na celu zagwarantowanie niezawisłości sędziów zarówno w trakcie pełnienia, jak i po zakończeniu ich funkcji, w szczególności wobec państw członkowskich lub innych instytucji Unii. Pozostałe akapity art. 4 statutu Trybunału Sprawiedliwości odzwierciedlają tę troskę o ochronę niezawisłości sędziowskiej. Strona skarżącą nie może jednak z art. 4 akapit pierwszy statutu Trybunału wyprowadzać wniosku o niemożności pełnienia funkcji związanych z wewnętrznym administrowaniem instytucją. Jak słusznie zauważył Trybunał Sprawiedliwości w swoich pismach kierowanych do Sądu do spraw Służby Publicznej, wykonywanie przez sędziów funkcji związanych z wewnętrznym administrowaniem instytucją nie szkodzi ich niezawisłości i pozwala na zapewnienie administracyjnej niezależności instytucji.

168 Ponadto strona skarżąca ogranicza się do twierdzenia, że w świetle art. 12 statutu Trybunału, który stanowi, że urzędnicy i inni pracownicy przydzieleni Trybunałowi są „odpowiedzialni przed sekretarzem, który podlega prezesowi", jedynie sekretarz i prezes mogą wykonywać uprawnienia powierzone regulaminem pracowniczym organowi powołującemu. Nie wykazuje też zgodności swojej interpretacji art. 12 statutu Trybunału, jako postanowienia zastrzegającego wykonywanie uprawnień powierzonych organowi powołującemu na rzecz sekretarza i prezesa, z art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego, który przewiduje, że każda instytucja ustala, kto w jej ramach wykonuje uprawnienia przyznane przez regulamin pracowniczy organowi powołującemu. Ogranicza się ona w istocie do twierdzenia, że art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego może, w odniesieniu do Trybunału Sprawiedliwości, być odczytywany jedynie w związku z art. 4 i 12 statutu Trybunału..

169 W tych okolicznościach strona skarżąca nie może skutecznie utrzymywać – nie wykazując tego w inny sposób – że art. 4 decyzji z dnia 4 maja 2004 r., zgodnie z którym komitet rozpoznający zażalenia wykonuje uprawnienia powierzone regulaminem pracowniczym organowi powołującemu w odniesieniu do decyzji w przedmiocie zażaleń, jest sprzeczny z art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego w związku z art. 4 i 12 statutu Trybunału.

170 Wynika stad, że należy oddalić podniesiony w pierwszej instancji, w sprawie F-48/10, zarzut dotyczący braku kompetencji komitetu rozpoznającego zażalenia oraz niezgodności z prawem art. 4 decyzji z dnia 4 maja 2004 r. W konsekwencji należy oddalić w tym zakresie skargę F-48/10.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (izba odwołań)

orzeka, co następuje:

1) Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) Z/Trybunał Sprawiedliwości (F-88/09 i F-48/10, Zb.Orz.SP, EU:F:2012:171) zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddala on jako nieistotny dla sprawy zarzut, podniesiony w sprawie F-48/10, dotyczący braku kompetencji komitetu rozpoznającego zażalenia oraz niezgodności

z prawem art. 4 decyzji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 4 maja 2004 r. o wykonywaniu uprawnień, które Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej powierza organowi powołującemu oraz uprawnień, które Warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej powierzają organowi upoważnionemu do zawierania umów.

2) **W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.**

3) **Skarga w sprawie F-48/10 zostaje oddalona w zakresie, w jakim opiera się ona na zarzucie dotyczącym braku kompetencji komitetu rozpoznającego zażalenia oraz niezgodności z prawem art. 4 decyzji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 4 maja 2004 r. o wykonywaniu uprawnień, które Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej powierza organowi powołującemu oraz uprawnień, które Warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej powierzają organowi upoważnionemu do zawierania umów.**

4) **Jeżeli chodzi o koszty związanie z postępowaniem w niniejszej instancji, Z pokrywa trzy czwarte kosztów poniesionych przez Trybunał Sprawiedliwości oraz trzy czwarte własnych kosztów, a Trybunał Sprawiedliwości pokrywa jedna czwartą swoich własnych kosztów oraz jedną czwartą kosztów poniesionych przez Z.**

Jaeger Kanninen Gratsias

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 19 czerwca 2015 r.

Podpisy